

col-0000-92

ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

ΠΙΟΥ

ΘΕΙΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΙ

ΠΑΠΑ Ι΄

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥΣ ΕΠΙΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩΙ, ΕΛΛΑΔΙ, ΑΙΓΥΠΤΩΙ, ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΙ, ΠΕΡΣΙΑΙ, ΣΥΡΙΑΙ
ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙΣ ΙΝΔΙΑΙΣ ΕΔΡΕΥΟΝΤΑΣ

ΔΙ' ΗΣ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΙ ΑΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ
ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΠΑΝΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ",

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

1910

ΤΟΙΣ ΣΕΒΑΣΜΙΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙΣ ΕΠΙΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩΙ,
ΕΛΛΑΔΙ, ΑΙΓΥΠΤΩΙ, ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΙ, ΠΕΡΣΙΑΙ,
ΣΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙΣ ΙΝΔΙΑΙΣ ΕΔΡΕΥΟΥΣΙ

ΠΙΟΣ ΠΑΠΑΣ Ι'

Ἀσπασμὸν καὶ Ἀποστολικὴν Εὐλογίαν.

Σεβάσμιοι Ἀδελφοί,

Ἐξ οὗ χρόνου, τῆς ἐνάτης φθινοῦσης ἑκατονταετηρίδος, τῆς Ἀνατολῆς οἱ λαοὶ ἤρξαντο ἀπὸ τῆς ἐνότητος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀποσπώμενοι, πολὺ ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν ὅσοις πόνοις ἅγιοι ἄνδρες προσεκαρτέρησαν ὅπως οἱ διεστῶτες ἀδελφοὶ πρὸς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἀνακληθῶσιν. Ὑπὲρ πάντας δὲ Ὑπατοὶ Ποντίφικες, οἱ πρὸς ἡμῶν ἄρξαντες, καθ' ὃ εἶχον καθήκον τοῦ προασπίζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα, πάντα κάλων ἐνέτειναν ἅμα μὲν πατρικαῖς νοθεσίαις καὶ δημοσίαις πρεσβείαις ἅμα δὲ ἐπισήμοις συνόδοις ὑπὲρ τῆς ἁρσεως τῆς ὁλεθριωτάτης διαφορᾶς ἣ τὴν μὲν Δύσιν ἄλγους ἐνέπλησε, τῇ δὲ Ἀνατολῇ βαρεῖαν ζημίαν ἐπήνεγκε. Ταύτης τῆς μερίμνης μάρτυρές εἰσιν, ἵνα τινὰς μόνον ἀριθμήσωμεν, Γρηγόριος Θ', Ἰννοκέντιος Δ', Κλήμης Δ', Γρηγόριος Ι', Εὐγένιος Δ', Γρηγόριος ΙΓ', Βενέδικτος ΙΔ'.¹ Ἀλλ' οὐδένα λανθάνει μεθ' ὅσου ζήλου καὶ σπουδῆς νεωστὶ ὁ ἀγαθῆς μνήμης πρὸς ἡμῶν ἄρξας Λέων ΙΓ' τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ἵνα αὐθις τῇ Ῥωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνωθῶσι, προσεκάλεσεν «*Ἡμᾶς ἀληθῶς (εἴπεν)*»,² ἡ παλαιότης τῆς Ἀνατολῆς δόξα ἅμα δὲ καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀναμνήσεως τῶν

¹ Const. «Nuper ad nos», 16 Mart. 1743, aliam fidei professionem Orientalibus praescribit.

² Allocutio «Si fuit in re», 31 Dec. 1880, ad S. R. E. Card., in Aed. Vat.; Act., vol. II, p. 179; Cf. etiam Ep. Ap. «Praeclara Gratulationis», 20 Jun. 1894; Act. vol. XIV, p. 185.

πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἐπιδιαιλευνθέντων εὐεργεσιῶν φήμη καθηδύνει. Διότι ἐκεῖ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡ κοιτὶς καὶ τῆς χριστιανικῆς σοφίας αἱ ἀπαρχαὶ ἐκεῖθεν πασῶν τῶν χαρίτων, ὡς ἅμα τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ προσεδεξάμεθα, καθάπερ πλήθων ποταμὸς εἰς τὴν Ἀνατολὴν εἰσερρύνῃ....: Καὶ ταῦτα ἀναπολοῦντες οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἐφ' ἀπάσης τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων ἀναθάλλῃ, ποθοῦμεν καὶ αἰτούμεθα. Τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἐκβάσεων τοιαύτῃ ἢ φορὰ ὥστε πολλαὶ ἐνδείξεις ἐπιφαίνονται προσημαίνουσai διu οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ οὕτω μακρὸν χρόνον ἀπεσπασμένοι, ταύτῃ ποτὲ συνδιαλλαγῇσονται».

Οὐδὲ ὅψ' ἤττονος ἀληθῶς πόθου Ἡμεῖς αὐτοί, Σεβάσμιοι Ἀδελφοί, ὡς καλῶς ἔγνωτε, κατεχόμεθα, ὅπως ταχέως ἐπιλάμψῃ ἡ διὰ πολυμερίμων εὐχῶν ἀνδρῶν ἁγίων προσδοκωμένη ἡμέρα, καθ' ἣν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων καθαιρεθήσεται ὁ τοῖχος ἐκεῖνος ὃς δύο ἀπὸ πολλοῦ χρόνου διαχωρίζει λαούς, καὶ ὅπως, τούτων τῷ αὐτῷ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης ἀσπασμῷ συνηνωμένων, ἡ ἐπικληθεῖσα εἰρήνη ποτ' αὐθις ἀνθήσῃ καὶ γένηται μία ποιμήν, εἷς ποιμήν¹.

Ἡμᾶς ὅμως, τούτων ἐνθυμουμένους, βαρέως νῦν ἐλύπησε δημοσίευσμά τι ἐν τῷ ἀρτιουστάτῳ περιοδικῷ «Roma e l' Oriente» καταχωρισθὲν καὶ ἐπιγραφόμενον «Pensées sur la question de l'union des Églises». Ἀλλὰ μὴν τοσοῦτων καὶ τοιούτων πλανῶν οὐ μόνον θεολογικῶν ἀλλὰ καὶ ἱστορικῶν τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο βρίθαι ὥστε ἡ σῶρευσis πλειόνων ἁμαρτημάτων ἐν ἐλάττωσι σελίσιν ἀδύνατος τυγχάνει.

Δήλον ὅτι, ἐν αὐτῷ οὐχ ἤττον ἀκρίτως ἢ ἡμαρτημένως περιέχεται ἡ δοξασία ὅτι τὸ δόγμα τὸ περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Υἱοῦ οὐδαμῶς ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ Εὐαγγελίου ῥημάτων ἀπορρεῖ ἢ τῇ τῶν ἀρχαίων Πατέρων ὁμολογίᾳ ἀποδείκνυται· ὡς δ' αὐτως ἀσυνετώτατα ἀμφισβητεῖται ἢ παρὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῶν προτέρων αἰώνων ἐπίγνωσις τῶν ἱερῶν περὶ Καθαρτηρίου καὶ Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Μακαρίας Παρθενομήτορος δογμάτων· λόγου δὲ γιγνομένου περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος, πρῶτον ἀνανεοῦται ἡ ὑπὸ τοῦ πρὸ Ἡμῶν ἄρξαντος Ἰννοκεντίου Γ'² πρὸ πολλοῦ καταδικασθεῖσα πλάνη ὅτι ὁ Ἅγ. Παῦλος θεωρεῖται ὡσπερ ἀδελφὸς καθόλου ἴσος τῷ Ἅγ. Πέτρῳ·

¹ Ἰωάν., X, 16.

² Decr. Congr. gen. S. R. et U. Inquis., 24 Jan. 1647.

εἶτα οὐχ ἦττον πεπλανημένως ἀναγράφεται ὅτι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία διετελέσσε κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας οὕσα ἀρχὴ ἐνὸς τοῦτέστι μοναρχίας· ἢ ὅτι τὸ πρωτεῖον τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐρείδεται ἐπὶ ἐπιχειρημάτων οὐκ ἐμπέδως ἐχόντων. Ἀλλ' οὐδ' ἄθικτος ἀφίσταται ἐκεῖ ἡ καθολικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ Ἀγιωτάτου Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας ὅτε ἀσεβῶς διδάσκεται ὅτι ἀποδεκτέα ἡ γνώμη ὅτι παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τῆς καθιερώσεως οἱ λόγοι οὐδὲν παράγουσιν ἀποτέλεσμα ἀλλ' ἡ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς εὐχῆς ἦν ἐπίκλησιν καλοῦσι, δήλου ὄντος ὅτι οὐδεμίαν ἡ Ἐκκλησία κέκτηται ἐξουσίαν τοῦ καινοτομεῖν περὶ αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν τῶν Μυστηρίων· οὐχ ἦττον ἀπάδει τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος διδασκαλίᾳ καὶ ἡ ὡς κυρίαν ἀποδεχομένη τὴν ὑφ' οἰουδήποτε ἱερέως χορήγησιν τοῦ Ἀγ. Χρίσματος γνώμη¹.

Καὶ ἐκ τῆς τῶν πλανῶν ἐπιτομῆς ταύτης, ὣν γέμει τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο, ῥαδίως γιγνώσκετε, Σεβάσμιοι Ἀδελφοί, ὅτι ὀλεθριώτατον τοῖς ἐντυχούσι πρόσκομμα ἀπέβη, καὶ Ἡμεῖς αὐτοὺς σφόδρα κατέπληξεν ὅτι ἡ καθολικὴ διδασκαλία ἀπροκαλύπτως οὕτω προπετῶς ἀνετράπετο καὶ πλεῖστα εἰς τὴν ἱστορίαν ἀφορῶντα, περὶ τῶν αἰτίων τοῦ Ἀνατολικοῦ σχίσματος, ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς τολμηρότατα διεστρέφοντο. Καὶ πρῶτον βεβαίως ψευδῶς ἐγκαλοῦνται οἱ Ἀγιώτατοι Ποντίφικες Νικόλαος Η' καὶ Λέων Θ' ὡς ὑπέχοντες κατὰ μέγα μέρος τὴν αἰτίαν τῆς διχονοίας, ὁ μὲν διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν ὁ δὲ διὰ τὰς δριμύεις ἐπιπλήξεις· πλὴν ἐὰν τοῦ προτέρου τὸ ἀποστολικὸν τοῦ προστατεῖν τῶν ἱερῶν καὶ ἁγίων δικαίων σθένος θεωρήσωμεν ἀλαζονείαν, τοῦ δὲ ἄλλου τὴν ἐν τῇ κολάζειν τοὺς κακοὺς δραστηριότητα ἀποκαλέσωμεν ὠμότητα. Τῆς Ἱστορίας προσέτι καταπατοῦνται τὰ δίκαια ἐπειδὴ αἱ ἱεραὶ ἐκεῖναι ἐκστρατεῖαι, ἃς σταυροφορίας καλοῦσιν, ὥσπερ ληστρικὰ στίφη διασύρονται· ἢ ἐπειδὴ, ὅπερ μᾶλλον δεινότερον, Ῥωμαῖοι Ποντίφικες κατηγοροῦνται ὥσπερ εἰ ὁ σπουδῇ, μεθ' ἧς ἐπεχείρησαν τῇ ἐνώσει τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἀποδοτέα ἐστὶ τῇ ἀποστολικῇ μερίμνῃ τοῦ βόσκειν τὴν ποιμένην τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τῇ τῆς φιλαρχίας δίψῃ.

Οὐδὲ μικρόν τι ἐξεπλάγηνμεν πρὸς τὴν ἐν τῇ ἄρθρῳ ἐκείνῃ διαβεβαίωσιν ὅτι οἱ Ἑλλήνες ἐδιάσθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπὸ τῶν Λατίνων

¹ Cf. Bened. XIV, Constitut. «Etsi pastoralis», pro Italo-graecis, 26 Maii 1742 ubi dicit irritam nunc fore confirmationem a simplici presbytero latino ex sola episcopi delegatione collatam.

πρὸς ὑπογραφὴν τῆς ἐνώσεως ἢ ὅτι, ψευδέσιν ἐπιχειρήμασι παραχθέν-
τες, παρεδέξαντο τὸ δόγμα τὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύ-
ματος καὶ ἐκ τοῦ Γίου. Καὶ μάλιστα εἰς τοσοῦτο προβαίνει, ὥστε,
παρ' οὐδὲν ἡγησάμενος τὰ τῆς Ἱστορίας δίκαια, ἀμφισβητεῖ ὅτι αἱ
Γενικαὶ Σύνοδοι, αἱ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Ἑλλήνων συγκροτη-
θεῖσαι τοῦτέστιν ἀπὸ τῆς ὁγδόης μέχρι τῆς τοῦ Βατικανοῦ, θεωρητέαι
εἰσὶν ὡς Οἰκουμενικαί. Ὅθεν νοθογενοῦς τινος ἐνότητος συντίθεται
σύστημα ὅτι δηλαδὴ τοῦτο μόνον παρ' ἑκατέρας Ἐκκλησίας ἐφεξῆς
νόμιμον ὑποληπτέον ὅπερ κληρὸς κοινὸς πρὸ τοῦ χωρισμοῦ ὑπῆρξε, τῶν
λοιπῶν, ὥσπερ ματαίων καὶ τυχὸν νόθων προσθηκῶν, βαθεῖα σιγῇ
καλυφθέντων.

Ταῦτα ὑμῖν, Σεβάσμιοι Ἀδελφοί, κατὰ γνώμην τὴν Ἡμετέραν,
ἐδηλώσαμεν οὐ μόνον ὅπως γινώτε ὅτι ὑφ' Ἡμῶν αἱ μνημονευθεῖ-
σαι προτάσεις καὶ ψευδεῖς δόξαι ἀλόγιστοι τῆς καθολικῆς πίστεως
ἀλλότριαι ἀποδοκιμάζονται ἀλλὰ καὶ ἵνα, ὅση γε ὑμῖν δύναμις, μεγί-
στην σπουδὴν ποιήσησθε ὅπως τὸν οὕτω συγγερὸν ἔλεθρον ἀμύνητε
ὑπὲρ τῶν λαῶν τῶν τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιμελείᾳ ἐμπειπιστευμένων, πᾶσι
παραινούντες ὅπως τῇ παραδεδεγμένην διδασκαλίᾳ ἐμμένωσι μὴδ' ἄλλην
ποτὲ ὁμολογῶσι καὶ ἐὰν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται¹. Σύναμα
δὲ ἐνεργῶς αἰτούμεθα ὅπως τοῦτους πείσητε ὅτι οὐδὲν ἄλλο Ἡμῖν
προσφιλέστερόν ἐστι πλὴν ὅπως τῆς εὐδοκίας οἱ ἄνθρωποι, πᾶσαν προθυ-
μίαν ἐντείνοντες καὶ οὐδένα πόνον ἀποκάμνοντες, πειρῶνται ὅπως ἡ
ποθεινὴ ἐνότης θάπτον κατορθωθῇ ἵνα, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς καθολικῆς
πίστεως, ὑφ' ἑνα ποιμένα ὑπατον ἐνωθῶσιν ὅσα ἡ διχόνοια διεσπαρ-
μένα κατέχει πρόβατα. Ὁ ῥῆξον ἐπιτευχθήσεται ἐὰν πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον τὸ Παράκλητον, ὃ «οὐκ ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρή-
νης»,² διάπυροι εὐχαὶ πολλῶ πλείους ἀναπέμπωνται· καὶ οὕτω πληρω-
θήσεται τοῦ Χριστοῦ ἡ εὐχὴ ἣν πρὸ τοῦ ἱεροῦ Αὐτοῦ πάθους βαρὺ στε-
νάχων ἠϋξάτο «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν καθὼς σὺ, πάτερ, ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ
ἐν σοί ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν»³.

Τέλος τοῦτο πάντες κατανοήσαντες ὅτι μάλιστα περὶ τοῦτο τὸ ἔργον
πονοῦσιν ἐὰν μὴ ἐν τοῖς μάλιστα ἡ ἀκεραιότης τῆς καθολικῆς πίστεως
διατηρηθῇ οἷα ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, τῇ τῶν Πατέρων διδασκαλίᾳ, τῇ τῆς

¹ Γαλ., I, 8.

² I Κορ., XIV, 33.

³ Ἰωάν., XVII, 21.

Ἐκκλησίας ὁμολογία, ταῖς Γενικαῖς Συνόδοις καὶ τοῖς τῶν ὑπάτων Ποντιφικῶν θεσπίσμασι παρεδόθη καὶ καθιερώθη. Λοιπὸν ὅσοι ἀγωνίζονται μὴ παυσάσθωσαν ὑπὲρ τοῦ τῆς ἐνώσεως ἀγῶνος ἀμυνόμενοι· διατελεσάτωσαν τῆς πίστεως τὸ κράνος ἐπιθέμενοι, τῆς ἐλπίδος τὴν ἄγκυραν κρατοῦντες, ὑπὸ ἀγάπης ἐξηγμένοι ὥσπερ πυρός, ἐν τούτῳ τῷ θειοτάτῳ ἔργῳ διηνεκῶς καὶ ἀκαμάτως μαχόμενοι· καὶ ὁ τῆς εἰρήνης αὐτουργὸς καὶ φίλος Θεὸς, ὃς χρόνους ἢ καιροὺς ἔδωκε ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ,¹ ἐπιταχυνεῖ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς σκιρτῶντες ἐπιστρέψουσιν εἰς τὴν καθολικὴν ἐνότητα καὶ ταύτῃ τῇ Ἀποστολικῇ Ἐδρᾷ συνδεδεμένοι, ἀρθεισὼν τῶν πλανῶν, εἰς τὸν λιμένα τῆς αἰωνίου σωτηρίας εἰσελεύσονται.

Περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἡμετέρας ἐπιστολῆς, Σεβάσμιοι Ἀδελφοί, εἰς τὴν πάτριον φωνὴν τῆς ἐμπιστευθείσης ἐκάστῳ ὑμῶν χώρας, ἀκριβῶς μετενεχθείσης ἐπιμελήθητε. Λοιπὸν χαίροντες ἐπὶ τῇ πρὸς ὑμᾶς δηλώσει ὅτι ὁ ἀγαπητὸς Συγγραφεὺς τοῦ ἀσταθμήτως γεγραμμένου ἄρθρου ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ καλῇ τῇ πίστει ποιηθέντος εἰλικρινῶς καὶ ἐκ καρδίας ἐνώπιον Ἡμῶν προσεπάγη ταῖς ἐν ταύτῃ τῇ Ἐπιστολῇ διδασκαλίαις καὶ ὅτι πάνθ' ὅσα ἡ Ἀγία Ἀποστολικὴ Ἐδρα διδάσκει, ἀπορρίπτει καὶ καταδικάζει, καὶ αὐτὸς, σὺν Θεῷ, μετὰ πάσης προθυμίας διδάσκει ἀπορρίπτει καὶ καταδικάζει, τῶν θείων δωρημάτων οἰωνὸν καὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς Ἡμετέρας εὐνοίας μάρτυρα, τὴν Ἀποστολικὴν Εὐλογίαν πάνυ φιλοστόργως ἐν Κυρίῳ ἐπιδαφιευόμεθα.

Ἐξεδόθη ἐν Ῥώμῃ παρὰ τῷ Ἀγίῳ Πέτρῳ ἡμέρᾳ εἰκοστῇ ἔκτῃ μηνὸς Δεμβρίου, ἔτει χιλιοστῷ ἐνακισιοστῷ δεκάτῳ τῆς Ἀρχιερατείας Ἡμῶν ὁγδόῳ.

ΠΙΟΣ ΠΑΠΑΣ Ι'.

¹ Πράξ., Ι, 7.

ΑΘΗΝΑΙ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ", ΜΑΪΣΝΕΡ & ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ 8182
